

I.

Amy Mannová se zahleděla z okna kanceláře své literární agentury na rušnou oxfordskou ulici High Street, lesknoucí se deštěm. Do Vánoc sice mnoho nechybělo, ale anglická zima se přihlásila tradičními lijáky. Doubledecker, který se důstojně kolébal hlavní dopravní tepnou směrem k St. Aldate's a pak dál k Temži, připomínal osvětlený koráb plavící se houstnoucí tmou tím mořem dopravy.

V Praze touhle dobou obvykle sněžilo a ojiněné stromy připomínaly velké bělostné kytice, vybavila si dávnou vzpomínku z dětství.

Jenže od té doby uplynulo už hodně let. Amélie, které se tady říkalo Amy, odjela hned po studiích na praxi do jednoho britského nakladatelství a podařilo se jí úspěšně prosadit. Dobrá znalost několika jazyků jí zajistila místo literární agentky a časem si založila v Oxfordu vlastní literární agenturu.

Začátky to nebyly lehké a znamenaly mnohé odříkání. V agentuře vysedávala od časného rána do noci, ale nakonec mohla firmu přestěhovat z oxfordského předměstí do městského centra a zmohla se také na asistentku a řadu externistů.

Po českém domově se jí často zastesklo a občas pomýšlela na návrat – neměla se však ke komu vracet, protože rodiče jí dávno zemřeli.

Prahu nicméně nepřestávala navštěvovat pracovně a se známými a přáteli zůstala v pravidelném kontaktu.

„Žiju jako klášternice,“ tvrdila, když se s nimi setkala během některé ze služebních cest nebo na knižních veletrzích.

Hlasité zapípání mobilu ji teď vytrhlo z proudu myšlenek a vzpomínek. Natáhla se pro něj a na displeji si přečetla upomínku na dnešní večírek ve Woodlandu, kde bydlela. Woodland byla hezká vesnice kousek od Oxfordu, kde téměř každý znal každého. Odmítnout účast na předvánoční party, na kterou se ne každému dostalo pozvání, by se rovnalo společenské sebevraždě.

Amy, která se sem přistěhovala poměrně nedávno, navíc usoudila, že nastal nejvyšší čas, aby se konečně pořádně seznámila s Woodlandskými, jež zatím znala – s výjimkou sousedů ovšem – pouze od vidění.

Znovu se podívala na poblikávající zprávu. Tenhle *reminder* si nastavila už před nějakou dobou a pak to všechno vypustila z hlavy.

Tiše zaúpěla, protože na celou tuhle slavnou party úplně zapoměla. Po dnešním rušném dni v agentuře toužila pouze po jediném – rychle si doma v mikrovlnce ohřát večeři, usadit se s ní před televizi a pustit si nějaký nenáročný film, který už viděla přinejmenším stokrát.

„Tak vám letos paní Sandra poslala pozvánku. Jistě proto, že jste ta agentka,“ okomentovala Amyina sousedka Alice, obstarožní dáma vyznačující se přebujelou zvědavostí, elegantní kartičku z ručního papíru, kterou Amy doručili. „Zato mně jako obvykle ne.“

„Já jsem ale pouhá *literární* agentka, Alice. Prodávám překladová práva na knihy, jak už jsem vám kdysi vysvětlila. Já nešpióním,“ zasmála se Amy.

Alice si ji nicméně změřila podezíravým pohledem, z něhož se dalo vyčíst, že jí moc nevěří.

Amy teď vytáhla z diáře onu elegantní pozvánku. Party se konala ve Staré farmě, což byl zavádějící název. Na tom luxusním, zcela zrenovovaném sídle, které Sandře Ellis-Newportové patřilo, nebylo nic starého, a že to kdysi bývala hospodářská usedlost, připomínaly jen rozlehlé pozemky, které k domu přiléhaly.

Bylo jí jasné, že Sandra, se kterou se stačila trochu spřátelit, by jí absenci na tomhle elitním dýchánku nikdy neodpustila.

Budou tam určitě podávat tradiční vánoční pečivo a svažené víno, povzdychla si, a jako by v tu chvíli pocítila na jazyku nahořklou chuť náplně z přeslazených košíčků *mince pie* a také trpkost okořeněného svaženého vína. Bez toho se žádná předvánoční slavnost neobešla.

Znovu si ztěžka povzdychla a vrhla rychlý pohled na hodinky. Bylo za deset minut šest. Naproti v obchodě Marks and Spencer budou mít ještě otevřeno. Může tam koupit Sandře nějakou pozornost.

„Budete dneska ještě něco potřebovat, Amy?“ ozvalo se ode dveří, do nichž nakoukla její asistentka Claire. Nakrátko ostříhané plavé vlasy se jí ve světle zářivek zaleskly kovově jako nablýskaná přilbice.

„Pro dnešek je to všechno, Claire. Už takhle jsem vás zdržela, a při pátku k tomu.“

Claire mávla rukou. „Dneska mám čas. Derek vyrazil někam na fotbal. A teď, v dopravní špičce, navíc určitě uvíznu v Botley. Takže není kam spěchat.“

Amy se zasmála. Oxfordská dopravní tepna Botley Road byla nechvalně proslulá dopravními zácpami a každý se jí, pokud to šlo, raději vyhnul.

„V tom případě byste mohla zaběhnout naproti do Markse a Spencera a koupit mi tam něco na dnešní party. U nás ve Woodlandu mě totiž pozvali na předvánoční večírek na Starou farmu a já na to zdárně zapomněla. Nechci se tam objevit s prázdnýma rukama.“

„Na Starou farmu?“ Claire se na tváři pokropené světlými pihami objevil téměř nábožný výraz. Woodland trochu znala, a tak věděla, že se ne každému dostane od Sandry Ellis-Newportové pozvání na Starou farmu.

Amy se té uctivosti, která se jindy poněkud nekonformní Claire náhle zračila v očích, musela usmát. Dosud si na tohle snobství nezvykla. Hodnotila lidi podle charakteru a schopností, ne podle velikosti jejich domu a majetku. Věděla, že se v tomto ohledu nikdy nepředělá, a byla tomu ráda.

„Přesně tak. Na Starou farmu.“ Už už málem dodala něco o ztraceném večeru, ale nechtěla brát Claire iluze.

„Taky bych se tam někdy ráda podívala,“ zatoužila závistivě Claire.

„Však není všem dnům konec,“ uklidnila ji Amy, „jednou se toho jistě dočkáte.“ A pak ji v rychlosti instruovala, co na tu slávu zakoupit.

Amy zamkla kanceláře, zakódovala hlavní dveře a potom sebrala aktovku a dárky pro Sandru, které jí stačila obstarat Claire – kytici růží a luxusní balení šampaňského Dom Perignon. Zamířila k výtahu, protože se jí s tím nákladem nechtělo vláčet po schodech.

Naposledy se ohlédla po kanceláři. *Literární agentura Amy Mannové* hlásala do příšeří v chodbě naleštěná měděná tabulka její firmy. Její firma dnes zabírala valnou část prvního patra výstavného

domu na rohu High Street a Cornmarketu v centru Oxfordu. Amy se ani teď neubránila úsměvu, když si opět vzpomněla na své podnikatelské začátky v titěrném kamrlíku na městské periférii. Lehké nebyly, ale vyplatilo se to.

Ten Sandřin vánoční večírek ve mně vyvolává přehnaně nostalgické vzpomínky, pomyslela si a raději rychle přivolala výtah.

„Tak vidím, že nejsem jediný, kdo tu ponocuje!“ ozvalo se z něj, když se dveře kabiny tiše otevřely.

Amy, dosud poněkud ztracená v onom nostalgickém vzpomínání, sebou poděšeně trhla. „Já myslela, že tu jsem už sama! I když by mě nemělo překvapit, že narazím právě na vás!“ zasmála se pak.

Ten opozdilec byl právník Alex Scott, jehož firma sídlila v posledním patře. Tradovalo se o něm, že na pracovišti snad i přespává, protože v kanceláři setrval dlouho do noci a trávil tu většinou také soboty a neděle.

Claire, které dlouhodobý vztah se skorosnoubencem Derekem nezabránil v tom, aby se zajímala o ostatní muže, někde zjistila, že Alex Scott je starý mládenec. „Stál by za hřích,“ svěřila se Amy se svým názorem, „i když ne pro to, jak vypadá, ale protože je prachatý.“

Alex, na němž bylo vidět, že fitcentrum rozhodně nepatří k oblíbeným místům, kde tráví volný čas, připomínal dobráčkou tváří s brýlemi a bradkou hodného strýčka. Amy se nedovažovala odhadnout, kolik let mu asi tak může být. Zato Claire podobnými zábrany netrpěla a Scottův věk přídrzle označila za něco mezi padesátkou a hrobem.

„Však i u vás v kanceláři se často svítí dlouho do noci, a vsadím se, že to není Claire, kdo tam vysedává,“ řekl jí na to Alex s úsměvem. Tahle energická štíhlá tmavovláska se mu líbila. Měla

v sobě jiskru, která většině Angličanek chyběla. Možná je načase, abych s tím staromládeneckým způsobem života skončil, pomyslel si teď, jako pokaždé v poslední době, když Amy potkal.

Amy se zasmála. „Vám to můžu prozradit – já se sem asi ještě zítřa budu muset vrátit. Po Novém roce mě čeká pár služebních cest, a nějak to všechno nestíhám.“

„Ani já ne,“ potřásl hlavou Alex. „A zítřa budu v kanceláři zcela určitě.“

Výtah se zastavil a dveře se neslyšně otevřely. Alex dal Amy přednost a pak se k ní obrátil s návrhem: „Co kdybychom si tedy zítřa zašli na oběd, Amy? Už nějakou dobu mi to slibujete.“

To mi ještě dneska chybělo! pomyslela si Amy zdrceně. Alex Scott jí byl sice sympatický, ale tím to začínalo a končilo. Plané naděje mu dávat nechtěla.

„Uvidím,“ odpověděla nakonec neutrálně. „Já opravdu nevím, jestli sem zítřa dorazím, i když bych měla. Ve Woodlandu máme totiž dneska večer vánoční party. Může se to protáhnout.“

Alex se zatvářil pobaveně, i když ho to nevyslovené odmítnutí zamrzelo. „To chápu. Tak hlavně opatrně s tím svařeným vínem!“

„Na to se spolehněte!“ Amy mu mávla na pozdrav, dívce v recepci popřála hezký víkend a pak Alexovi zmizela v davu na ulici.

Do velkého nákupního centra West Gate, kde nechala jako obvykle zaparkované auto, to Amy měla z kanceláře jen pár kroků. Obchody už byly většinou zavřené, zato v místních kavárničkách a restauracích, kterých tu bylo bezpočet, panoval čilý předvíkendový ruch. Do Amy se opřel ledový vítr, jako by jí chtěl připomenout, že zima je skutečně tady. Přitáhla si újeji k tělu dlouhý tma-

vomodrý kabát, který si nechala rozepnutý, zlákána tím zdánlivě mírným počasím.

U automatů, kde se platilo za parkování, se táhla dlouhá fronta, ale Amy byla ráda, že tu není sama, i když to znamenalo další zdržení. Opuštěná, liduprázdná podzemní parkoviště jí nepřestávala připomínat scény z hrůzunahánějících thrillerů.

Amyin bentley přátelsky pípl, když ho odemkla dálkovým ovládním. Stačila však sotva uložit dárky pro Sandru na zadní sedadlo a usadit se za volant, když jí neodbytná melodie z mobilu ohlásila příchozí hovor.

„A to jsem si myslela, že tu není signál!“ povzdychla si a přepnula na handsfree.

„Amy? Ahoj, tady Pat,“ zachraplalo to z telefonu. „Slyšíš mě? Ten krám má zase nějak slabý signál.“

To je to poslední, co mi ještě chybělo! Že si ale Pat dovede vždycy vybrat pravou chvíli, usoudila Amy a přepnula raději handsfree zpátky na mobil. Patiny historky se za jízdy nedaly poslouchat, a to ani s handsfree.

Patricia, které nikdo neřekl jinak než Pat, byla sice dobrá a dlouholetá kamarádka, ale na jeden z jejích nekonečných telefonátů, líčících obvykle Patina strhující životní, a hlavně milostná dramata, teď nebyl zrovna vhodný okamžik.

„Pat, ráda tě sice slyším, i když je tu fakt slabý signál, ale nemám moc času. Pokud to není něco urgentního...“,“ začala Amy v naději, že se tentokrát líčení jednoho z Patiných soukromých hororů vyhne.

„Právě že to urgentní je! Jinak bych ti nevolala v pátek večer, kdy budeš určitě už i ty na cestě na víkend. Zahlédla jsem totiž Jeffa s nějakou šestnáctkou.“